

Відбувся XX з'їзд УЛТПА

Чикаго, Ілл. (П. Демус). — XX з'їзд делегатів УЛТПА відбувся цього року в Чикаго в дні від 26-го до 29-го травня.

На цьому з'їзді вибрано нову Управу, в склад якої ввійшли наступні особи: голова — д-р Мирослав Колесний; голова-елект — д-р Юрій Грицелак; перший заступник голови — д-р Степан Войтович; другий заступник голови — д-р Любомир Ворох; третій заступник голови — д-р Надя Борух; секретар — д-р Роман Дачевський; скарбник — д-р Михайло Головатий; головний редактор — д-р Павло Джуль; вільні члени — д-р Марія Фішер-Слїж, д-р Мiron Іваніцький, д-р Олександр Фаріон; референт преси: д-р Пилип Демус, референт молоді: д-р Андрій Бровар, органі-

Д-р Мирослав Колесний

заційні референти: на схід — д-р Богдар Ворох, на захід — д-р Олег Снїлик, на Канаду — д-р Юрій Стецки.

В Нью Йорку вшанували

пам'ять жертв голоду

Нью Йорк, Н. Й. — Минулої суботи, 4-го червня ц.р., тут заходами Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій, згідно покликаною ним спеціальним Громадським комітетом під головуванням проф. д-ра Миколи Чирівського, відбулася жалоба на маніфестація українців не тільки з Нью Йорку, але також з довколишніх міст і містечок, метою якої було помолитися за душі мільйонів жертв комуністсько-московського злочину, зокрема жертв Великого зумисне зорганізованого Московою голоду в Україні в 1932-33 роках, та запроголосувати проти зумисного нищення українського народу.

Маніфестація фактично тривала два дні, бо вже в п'ятницю, 3-го червня, під головною квартирою Об'єднаних Націй відбулася 30-годинна протестна голодівка, у якій взяли участь старше жіноцтво і молодь. Під час голодівки, згідно з інформацією речників згаданого Комітету, молодь роздала велику кількість інформаційної літератури про зумисно організований Великий голод в Україні в 1932-33 роках з метою вини-

щення найбільш свідомого національно українського елементу-селянства. Зворушливою була спільна молитва за вершниками, що нею проводив о. ігумен Патрік Пашак, ЧСВВ.

В суботу, маніфестанти зібралися на Гаммаршилд плаза біля ОН, щоб впершу чергу спільно з духовенством помолитися за душі померлих страшною смертю українців, число яких коливається між 7 і 10 мільйонів осіб. Панахиду відправили Митрополит Андрій Кушак і Владика Миколай з УАПЦ-П, а співав збірний чоловічий хор під диригентурою Івана Хоми-на. Співслужило багато отців духовних, між ними о. ігумен П. Пашак, ЧСВВ, о. Христофор Войтина, ЧСВВ, о. Богдан Сасків від Української Католицької Церкви та інші, серед яких було видно о. архимандрита Віктора Поспішила, о. протопресвітера Володимира Базилевського та багатьох інших.

Після Панахиди з короткими проповідями виступали о. П. Пашак, ЧСВВ, парох церкви св.Юра, і Мит-

(Закінчення на стор. 4)

Філадельфія віддасть шану жертвам Великого голоду в Україні

Стейтсмен Сенатор Джозеф Рокс з Філадельфії передає резолюцію стейтсменів сенату Пенсильванії в пошану жертв Великого голоду в Україні в 1932-33 роках на руки проф. д-ра Петра Стерча, голови Крайового Громадського Комітету для вшанування пам'яті Жертв Великого голоду в Україні в 1932-33 роках. Інші члени делегації (зліва): Дмитро Ткачук, голова Світового Об'єднання Гуцулів, проф. д-р Наталія Пазуник, секретар Крайового Громадського Комітету, Володимир Васильчук, голова Американської Української Демократичної Партії, — сен. Джозеф Рокс — Осип Коновал, заступник голови АУДемократичної Партії, — проф. д-р П. Стерчо — та інж. Юрій Іхтіярів, виконуючий обов'язки голови Філадельфійського Громадського комітету для вшанування жертв Великого голоду.

Філадельфія, Па. (УКК-УГФМ). — Вже в наближену неділю, 12-го червня ц.р., відбувається всегромадське вшанування жертв Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, що його організує місцевий комітет, на чолі з інж. Петром Гурським, у співпраці з УКК Української Громади Метрополітальної Філадельфії, очолений проф. д-ром Петром Стерчом.

В неділю вранці о год. 11:30, в катедральному храмі св. Володимира української православної церкви, при 5-ій вул. і 67-ій авеню, буде відправлена Соборна Панахида о. настоятелем

Олексієм Лімонченком в сослуженні українського православного й католицького духовенства та з участю пасторів українських протестантських церков. В Соборній Панахиді візьмуть участь представники молодечих і ветеранських організацій, які є суспільно-громадських організацій та установ з прапорами.

Того ж дня, в пополуночних годинах, відбувається всегромадська маніфестація на Індепенденс Молл, при 5-ій і Маркет вулицях, біля Дзвона Свободи. Збір-ка громадянства перед год.

(Закінчення на стор. 4)

У ДРУГОМУ ДНІ НАРАД СХВАЛЕНО ЗВІТИ І ЗАПОЧАТКОВАНО РОЗГЛЯД СПРАВИ ЗЛУКИ З УБС

Союзіака, Кергонсон, Н. Й. — Відповіді на запити і зауваги в дискусії над звітами, звіт Контрольної Комісії, схвалення звітів та започаткування дебату над планованою злукою УНС з Українським Братським Союзом виповнило другий день річних нарад Головного Уряду УНС у вівторок, 7-го червня.

Нарадами проводили на зміну головний передсідник д-р Іван О. Фліс, заступник головного передсідника д-р Мiron Куропас та головний директор УНС на Канаду сенатор Павло Юзик.

На початку нарад того дня головний передсідник д-р Іван О. Фліс представив Романа Татарського, новообраного попереднього дня на опорожненні резігнацією д-ра Аскольда Лозинського пост, головного радного.

Головний організатор Степан Гавриш з'ясував кваліфікації головного урядовця УНС, ілюструючи їх його працею та її успіхами, а сенатор сенаторів УНС, почесний член Головного Уряду, інж. Степан Куропас провів статутове записання новообраного.

Р. Татарський у своєму короткому слові прирік, що він це з більшою наполегливістю продовжуватиме „без політики“ свою працю для УНСОюзу.

Відповіді на запити і зауваги в дискусії

Ранішню сесію другого дня нарад і частину популудневої виповнило відповіді на запити та висноження на зауваги в дискусії над

звітами попереднього дня. Відповідали зокрема ексекютивні урядовці: головний організатор Степан Гавриш, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, головний передсідник д-р Іван О. Фліс, заступники головного передсідника д-р Мiron Куропас і Глорія Пашен та сен. Павло Юзик, як також деякі з головних контролерів і головних радних.

Звіти прийняті, але не всі

На закінчення дискусії над звітами, головний контролер мгр Іван Геврик в імені очолюваної ним Контрольної Комісії ствердив, що все діловодство УНС є в повному порядку та запропонував прийняти звіт із заявою довіри, за винятком звіту головного радного д-ра Аскольда Лозинського, який на закінчення того звіту зголосив свою резігнацію з посту головного радного, яку Головний Уряд прийняв. Після дискусії та розгляду і вияснення ряду законно-статутових справ, Головний Уряд на пропозицію Контрольної Комісії насамперед одностайно прийняв із заявою довіри звіт головних ексекютивних урядовців, а описав прийняв (при двох глосах здержки) звіт всіх інших урядовців, за винятком звіту головного радного д-ра Аскольда Лозинського.

Умїжчасі почесний член УНС — колишній головний передсідник Йосип Лисогір виступив з пропозицією почесного статусу в УНСОюзі, яку передано Контрольній Комісії для дальшого розгляду та з'ясування.

Відповіді на запити і зауваги в дискусії над

Справа злуки Союзів

Останньою справою на порядку другого дня нарад Головного Уряду УНС було започаткування розгляду справи злуки УНС з Українським Братським Союзом, рекомендовану останніми Конвенціями цих обох Союзів.

Персбїг і вислід дотеперішніх розмов у цій справі зрештєрував головний передсідник д-р Іван Фліс.

Головний Ексекютивний Комітет УНС, — звітуював д-р І. Фліс, — продовжував зустрічі з керівними колами Українського Братського Союзу та пороблено дальші плани для злуки на Надзвичайній конвенції обох союзів восени 1984 року.

Якщо злука буде схвалена на тій Надзвичайній конвенції, то злучений союз буде відомий під назвою Український Народний Братський Союз.

Тентативною датою злуки є осїнь 1984 року. Конвенційні делегати обох союзів зустрінуться на спільній кінцевій сесії, якщо злука буде прихильно вирішена.

Деякі із подробиць злуки є такі:

Головна канцелярія злученої організації буде в Джерзі Сіті. Пропонований Статут нової організації буде приготований Статутами комітетом, що складатиметься з шістьох членів, по три з кожної організації, та буде приготований на зразок статутів інших етнічних братських союзів.

Злучений Союз дальше видаватиме „Свободу“ як український щоденник, „Народну Волю“ як український тижневик, „Український Тижневик“ як тижневик англійською мовою.

В Америці

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕГЕН ще досі не виявив чи він буде кандидатом на перевибори чинні. Деякі чолові республиканці турбуються таким станом, але не мають відваги звернути уваги Президентів, який, згідно з оцінкою політичних спостерігачів, вже почав розвивати нібито передвиборчу кампанію. Зокрема деякі його виступи наглядно вказують на те, що він таки буде старатися про перевибори на другу каденцію не зважаючи на вік. Таким перевиборчим стилем кореспонденти вважають заплановану поїздку Р. Регена до Нью Гемпшир 4-го липня, тобто в сам день Американської Незалежності. Крім звичайних церемоніальних виступів пов'язаних з Днем Незалежності, президент Р. Реген зустріне з деякими республиканцями, а крім того Нью Гемпшир є першим стейтом, де відбудуться перевибори.

БІЛИЙ ДІМ ПОВІДОМИВ у понеділок, 6-го червня, що в серпні цього року президент Роналд Реген відвідає Мехіко і матиме розмови з президентом Мехіко Мігелем де ля Мадрідом. Зустріч має відбутися в місті північного Мехіко. Заступник пресового секретаря Білого Дому Леррі Спїкс заявив, що поки що не встановлено точного місця зустрічі. Президент Роналд Реген перший раз зустрічався з президентом де ля Мадрідом 8-го жовтня минулого року в Сан Дієго.

МОЖЛИВІСТЬ ЗАТРУДНЕНЬ на полі компютерів і математики зростає протягом 1980-х років більше, ніж в будь-якій іншій фаховій діяльності господарки в ЗСА, — оголосив Департамент праці з Вашингтону. 15-сторінкова брошура, в якій описані можливості й перспективи таких фахів, появилась і її можна одержати за висланням суми 2.25 дол. на адресу: Consumer Information Center, Department 223L, Pueblo, Colo. 81009.

АМЕРИКАНСЬКА АВТОМОБІЛЬНА Асоціація підраховує, що цього літнього вакаційного сезону витрати на вакації для чотирьох осіб з однієї родини зростуть на три відсотки в порівнянні з минулорічними вакаціями. Так денний прожиток таких чотирьох літників, які подорожують авто, становитиме 155 доларів на харчі, нічліг і автої видатки. В цю суму не враховано видатків на квитки до місць розваг, ані закупів сувенірів чи плати за проїзд великими дорогами та мостами.

ВЖЕ ТЕПЕР У ВАШІНГТОНІ йдуть передбачування, хто буде кандидувати на „ідеальний“ демократичний виборчий лист у президентських виборах 1984 року. Для багатьох такий ідеальний „вимірний квиток“ виборчий становить Джан Глен, колишній астронавт і сенатор з Огайо, на президента, і сенатор Нью Йорку Маріо Квома на віцепрезидента.

ДЛЯ АМЕРИКАНСЬКИХ ЮНАКІВ і юначок у віці від 14-ти років до 22-ох, які цього літа не змогли собі знайти платної праці, існує все такі можливості багато чого навчитися, коли вони візьмуть участь у різних громадських роботах, добровільних публічних службах, таких як урядові агенції та харитативні агенції. Наприклад, федеральна агенція, що зветься „Екшен“ (Action) організує добровільний проект у 75-ох громадах і може дати інформації про інші подібні проекти будь-де по Америці. Зацікавленим для ближчих даних треба зголоситися до Barbara Wyatt, director of Young Volunteers in Action, toll-free at (800) 424-8867 or (800) 424-8868.

ЗАКРИЛИ ВСІ КОНСУЛЯТИ

НІКАРАГґА В ЗСА

Вашингтон. — Уряд ЗСА зарядив у вівторок, 7-го червня, видалити 21 службовців нікарагуанських консульств і закрити всі шість консульств Нікарагуа в ЗСА на знак відплати за видалення в понеділок трьох американських дипломатів з Нікарагуа.

Державний департамент зарядив, щоб шість консульств у Нью Йорку, Сан Франсіско, Маямі, Нью Орлінсі, Гюстоні та Лос Анджелесі були закриті найдальше до 24-ох годин і щоб всі шість дипломатів, які керують цими консульствами залишили ЗСА цього самого дня. Іншими офіційними особами та їх сім'ям сказали виїхати зі ЗСА до п'ятниці.

Проти посольства Нікарагуа або його службовців не було зроблено жадних заходів. Офіційні представники Адміністрації президента Роналда Регена також сказали, що дипломатичні зв'язки між ЗСА і Нікарагуа поки що не будуть зірвані.

Розпорядження вислати нікарагуанських дипломатів і закрити консульств наступило день після того,

як уряд Нікарагуа повідомив про своє рішення вислати ті свої країни трьох американських дипломатів, обвинувативши їх у підіривній діяльності. Одному американцеві приписували змову вбити або знешкодити міністра закордонних справ Нікарагуа.

Державний департамент відкинув усі ці обвинувачення. Речник американського посольства в Манагуа, столиці Нікарагуа, назвав ці обвинувачення смішними і „цілковито брехливими“.

Взаємне видалення дипломатів привело і так вже напружені відносини між обома країнами до найнижчого рівня від часу, коли сандіністі захопили владу в Нікарагуа в 1979 році після скинення уряду генерала Анастасіо Сомоси Дабайле, який був диктатором Нікарагуа.

Не зважаючи на події останніх днів, державний департамент заявив, що подорож спеціального послання президента Регена Річарда Стівна до Центральної Америки відбудеться, включно з запланованою на п'ятницю поїздку до Нікарагуа.

ПОВІДОМИЛИ ПРО ЗАТОПЛЕННЯ КОРАБЛЯ НА ВОЛЗІ

Москва, СССР. — Советський уряд і ЦК компартії опублікували незвичайне спільне повідомлення в понеділок, 6-го червня, про те, що пасажирський пароплав на ріці Волзі потерпів аварію, викликаючи здогади, що число жертв було великим.

У вівторок, 7-го червня, советський офіційний речник повідомив, що під час аварії загинуло понад 100 осіб. Пароплав з екскурсантами пропливав у неділю ввечері рікою під мостом, коли несподівано зачепив верхню частину за міст, що викликало катастрофу і загибель такого великого числа осіб. Аварія пароплава „Александр Суворов“ є найбільшою на річковому пароплаві в Советському Союзі від часу закінчення Другої світової війни.

Офіційне пресове агентство, притримуючись советської практики повідомлень про стихійні лиха, лише заявило, що були „жертви в людях“ під час катастрофи воляжського пароплава „Александр Суворов“.

Злогод про велику кількість жертв підкріплює повідомлення, що для розслідування катастрофи призначено комісія на чолі з членом політбюро першим заступником прем'єр-міністра з

питань транспорту Гайдарем Алієвим.

Західні кореспонденти і дипломати не пригадують ні спільного повідомлення таких високих установ, ні комісії розслідування на такому високому рівні у подібних випадках катастроф у Советському Союзі. Такі незвичайні кроки наводять на думку, що число жертв було дуже великим або що серед жертв були чужинці або високі советські урядовці. Советські засоби масової інформації звичайно нічого не повідомляють, якщо трапляються менші випадки з советськими громадянами.

Старання вияснити подібний випадку і отримати точнішу інформацію від советських офіційних джерел були даремними.

Повідомлення ТАСС коротко говорило, „Центральний комітет комуністичної партії і рада міністрів СС—СР, повідомляють, що 5-го червня пасажирський дизельний пароплав „Александр Суворов“ потерпів аварію на Волзі біля Ульяновська, і що аварія викликала людські жертви“. Далі повідомлення висловило співчуття сім'ям жертв катастрофи і що робляться заходи помогти цим сім'ям, а також що робляться кроки для ліквідації наслідків аварії.

Пояснюють припинення виїзду жидів з СССР

Москва. — Керівники офіційного Антисіоністського комітету, створеного шість тижнів тому в Москві, заявили в понеділок, 6-го червня, що вони задоволені тим, що еміграція жидів фактично припинилася тому, що основна маса советських жидів, які хотіли виїхати, вже виїхала.

Виступаючи на пресовій конференції, перший заступник голови комітету Самуїл Зівс сказав, що припинення на Заході, що тисячі жидів все ще старяться емігрувати, є нічим іншим як „жонглюванням числами сіоністської пропаганди“.

Крайова конференція в справах советських жидів, з осередком в Нью Йорку, яка займається еміграційною статистикою, заявила, що до кінця 1979 року щонайменше 300,000 жидів попросили своїх родичів за кордоном вислати їм запрошення емігрувати. Не відомо, скільки з них виїхали, а скільки ще чекають на виїзні візи.

Запрошення від родичів в

Ізраїлі або в інших місцях є першим кроком в еміграційній процедурі. Жидівські джерела заявляють, що советські власті успішно блокують пересилання пошти з запрошеннями.

Еміграція советських жидів взагалі обмежена, сказав Зівс, підтвердивши офіційні дані, але додав, що винятком становлять жиди, які бажають з'єднати свої родини, члени яких опинилися в різних країнах у наслідок Другої світової війни.

„Зданання сімей в основному закінчене“, — заявив Зівс, — „а тому зменшилася еміграція“.

Іншою причиною зменшення еміграції Зівс назвав зменшення числа жидів, „які піддалися принадамі сіонізму і які стали жертвами сіоністської пропаганди, в результаті чого покидали нашу країну“.

Згідно з даними західних організацій, еміграція жидів зменшилася з 51,320 осіб у 1979 році до 2,688 минулого року. В Советському Союзі є ще приблизно 1,8 мільйона жидів.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-0964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. UNA members \$1.25 a month. Change of address — \$1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda". Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Продовжують очорнювання

Київська центральна газета „Радянська Україна” знову очорнює українських патріотів, а зокрема „українських буржуазних націоналістів” з приводу появи нового памфлету відомого кагебіста, лауреата республіканської премії ім. Ярослава Галана — Кліма Дмитрука, що вийшов недавно у видавництві „Дніпро”.

У виданні газети з 15-го травня ц. р., М. Коваль, доктор історичних наук, лауреат державної премії Української ССР, написав нібито „рецензію” на згадане видання, сильно коментовану в дусі веденої КГБ антиукраїнської і антинаціоналістичної пропаганди, яка не сходиться зі сторінкою союзу преси. Згаданий доктор, пишучи про „лютих ворогів українського та інших радянських народів, прислужників фашизму та імперіалістичної реакції — українських буржуазних націоналістів”, не забув згадати про їхніх „наставників з антинародної уніятської та автокефальної церков”, яким він також приписав чималі злочини, нібито доконані ними перед, під час і після Другої світової війни.

Згадуючи про „оунівських вішателів і вбивць”, М. Коваль поіменно згадує знову прізвища Сергія Ковальчука і А. Газду, що „прикидаються невинними стариками, які нібито нікому нічого не завинили”. І тут, цитуючи відомого вже українця у діаспорі україножера К. Дмитрука (Гальського), автор „рецензії”, підтягає під один копил усі українські національні організації, включно з колишніми воюючими і старшинами УПА та „піввіськовими осередками молоді”, кажучи, що „всі вони, апологети хреста і тризуба, відробляють подачки Американського Центрального розвідного управління та інших підірваних служб західних держав, на утримання яких націоналісти перебувають після розгрому гітлерівської Німеччини, беручи участь в антирадянських кампаніях”.

Окремий параграф у „рецензії” М. Коваль присвятив тим розділам у памфлеті К. Дмитрука, у яких він брудом обкидає Українські Церкви і релігійні об'єднання, називаючи їх „осколками уніятства і автокефалії, які виступають в одному заперзі з буржуазно-націоналістичними найманцями монополії”.

Дуже злоститься К. Дмитрук на тих українців і їхні організації, які пов'язуються з „сіоністськими організаціями та ізраїльськими агресорами”. Треба відмітити, що памфлет К. Дмитрука був, мабуть, написаний вже після XIII Конгресу американських українців, бо він згадує в ньому про „взаємну колотнечу в екзильному паноптикумі, мишачу вовтузю опереткових „прем'єрів”, „президентів” і „генералів” без армії, про жалюгідні намагання жовто-блакитних псевдонауковців фальсифікувати історію і культурні надбання Країни Рад, торпедувати культурний обмін СРСР з капіталістичними державами”. Так і бачите, що Дмитрук злорадіє „українською вовтузною” на поселеннях і каже, що хоч закордонні „оунівці і уніяти ще продовжують свою чорну справу, вона приречена, як приречена й їхня фашистська людоненависницька ідеологія”.

Треба сказати, що якщо б в дійсності було так, як написано вище, то К. Дмитрукові ледве чи потрібно б писати памфлети. Його, мабуть, перевели б у відділ „мокрої” роботи, до чого він звик і на чому він виріс у „письменники”.

Запрошення Управи Спільних Українських Журналістів Канади (СУЖК) прочитати доповідь на зустрічі її членів і громадськості з нагоди 25-річчя (в Торонто 24-го квітня 1983 року) я прийняв з т. зв. змішаними почуттями. Якщо ви — журналіст і пробуєте на форумах журналістів говорити про рідну пресу, то ви наражаєтесь на роль „українського Сіфа”. А він мусить штовхати під „гору журналістської гордості” не один, а принаймні два камені, що постійно скокують звніз і спричиняють лавину камінців успішних закидів і полемічної пилі на обличчя того, хто посміє сказати щире, об'єктивне слово про що важливу ділянку українського життя.

Але оскільки таке запрошення означає певне довіря своїх колег і відповідає прагненню громадськості почути слово журналіста про рідну журналістику з такої рокової нагоди, то я цей „виклик” прийняв. Напророчд, відгук учасників і учасниць того вечора був прихильний, з пропозицією надрукувати усі три частини доповіді, щоб вони — слухачі — могли мати і текст її. Може й інші читачі будуть цікаві знати її зміст і збагатити його своїми думками.

І. Оглянувшись поза себе

Спільна Журналістів Канади існує вже чверть століття, але її вік, звичайно, не покривається історією української преси в цій країні. Молодий вік цього журналістичного об'єднання

Роман Рахманний

ТРИ ЕТАПИ ВІЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

натякає на труднощі, серед яких доводилося організаторам втримувати при житті товариство, подумавши головню для спільних зустрічей і приязного співжиття членів тієї самої професії, але сильно поділенних на політичні та ірраціональні відлами.

Декого з нас може не доволіня діяльність СУЖ Канади за минулі 25 років, однак управа Спільних (теперішня та кожна попередня) не повинна робити собі надто багато докорів з цього приводу. Адже всі журналістські товариства зазнавали тієї самої долі. Журналісти — таке плем'я, що не легко вкладається в якусь одну загальну форму, хібащо вони піддані Советського Союзу. Там офіційна спілка журналістів виконує роль „одного загону пропагандистів” державної влади, що гнобить і своє, і чужонаціональні суспільства. Віільні українські журналісти мають свободу волі й вибору, можуть писати те, що хочуть і як вміють, можуть друкувати там, де можливо, або й узагалі не друкуватися... належати чи не належати до спілки.

Спроби створити єдину всеохоплюючу спілку українських журналістів після Другої світової війни на окупованій західній частині території Німеччини тільки підтверджують ска-

зане. У спільно твореній Спільні Українських Журналістів (СУЖ) 1946 року почали задавати тон доктринери-соціалісти і намагалися виключити від участі в ній націонал-демократів, з якими вони мали спір за підтримку революційно-визвольної боротьби в Україні. Соціалісти відкидали всяку думку про УПА та узагалі дошлюбність збройно-політичної боротьби. Тоді журналісти націонал-демократи продовжили свої попередні заходи та завершили їх другим своїм з'їздом і спілкою п. н. Націонал-демократичне Об'єднання Українських Журналістів (НДОУЖ).

Обидві спілки виправдали своє існування в той тяжкий для нашої преси й усієї громадськості час: вони якоюсь мірою допомогли зберегти за українською громадськістю існуючі українські часописи: „Українську Трібуну” в Мюнхені, „Наше Життя” в Авсгбурзі, „Українські Вісті” в Новому Ульмі, „Неділю” в Ашафенбурзі, „Час” у Фюрті, „Нашу Пошту” в Гайденау. Альтернативні бюрократи, не без спонук з боку совет-російських речників, мали намір одним декретом закрити всю або принаймні сильно обмежити вільну українську пресу у тогочасній Західній Німеччині. Завдяки протидії обох спілок

той намір знешкоджено.

Зміни в розташуванні українського табірної населення, а потім масовий переїзд читачів і журналістів за океан, виключили навіть будь-які товариські зустрічі членів СУЖ і НДОУЖ. Очевидно, життєві умови були надто тяжкі для того, щоб жити ілюзіями про якусь всеохоплюючу спілку журналістів. Але дискусії, суперечки і навіть полеміки на цю тему тоді не бракувало... Залишилися з того всього тліні сторінки задрюкованого паперу без ніяких конструктивних наслідків для української справи.

На північноамериканському континенті постали дві окремі спілки журналістів. Спершу в Америці (1952 згідно 1958), а опісля — в Канаді, 19-го жовтня 1957 року. Однак шойно 30-го листопада 1965 року канадсько-українські журналісти взяли участь у з'їзді своїх американсько-українських колег. У той час, згідно з підрахунком доповідача про „Українську пресу в Америці й Канаді”, було в нас спільно приблизно 500, 000 читачів і читачок. Професійно зайнятих у цій пресі, на всіх 47 періодичних видань, було понад 120 журналістів — редакційних працівників. Була тоді теж значна кількість „вільних” співробітників, переважно інтелектуалів і громадсько-політичних діячів, що своїми статтями поглиблювали зміст цих щоденних, тижневих, і щомісячних видань.

(Продовження буде)

Олександр Татомір

ШИРІМ ПРАВДУ ПРО УКРАЇНУ

рус численними портретами наших визначних вождів: князів, королів і гетьманів, корифеїв національного відродження й картинками величавих історичних подій, як в'їзд Хмельницького до Києва й перемога козаків над росіянами під Конотопом. Щоб краще зрозуміти зміст залученої п'яти картин розміщення й міграції скитів, сарматів, киммерів, слов'ян і різних кочових племен, та карту етнографічних кордонів України.

Автор з великим пієтизмом ставиться до українських королів і гетьманів, а вслід за тим до монархічного ладу в Україні. Більше уваги присвячує нашому останньому гетьманові Павлові Скоропадському та його легітимним наслідникам принццям Данилові й принцесі Олені.

Огляд минулого О. Біловуса попереду трьома важливими історичними прикінками: 1). Коліска нації, 2). Походження назви Україна та 3). Українська імперія. У першому прикінку він підкреслює, що початки формування українського народу сягають передісторичної доби, приблизно десятиріччя до Христа. Тоді наш нарід мав назву „Велика Схитія”. У третьо-

му сторіччі до Христа, ця назва була заступлена новою „Сарматія”, яка згодом мінюлася на „алянція”, „роксоланія”, „антія”, „рутенія”, „русів”, а тепер загально вживається назва „Україна”. В прикінку про походження назви „Україна” автор пише, що вперше вжито її в Київському Літописі 1187 року. В прикінку про українську імперію він стверджує, що українські династії постали багато вчасніше перед дев'ятим сторіччям, в часі процесу злиття різних расових груп, які находилися на українській території серед автохтонного населення та під час асиміляції рутенського народу. Українські династії в IX і X сторіччях не були вислідом пригодинок духа деяких чужинців. Київські князі звали себе ганами — цебто королями.

У четвертому сімх розділах О. Біловус описує історію України від новгородського короля Рюрика до теперішніх змагань за незалежність України.

У першому розділі є мова про територію та населення України, її топографію, річки, підсоння, флору і фауну, мінерали, міста та вчасну історію до IX сторіччя. У другому автор говорить про добу королів до Воло-

димира Великого та про занепад Києва. В-третьому є змальована велич Галицько-Волинського Королівства, володарі якого були нащадками київської династії. По упадку Києва вони перебрали керівництво українською державою. Цей розділ кінчається князем Львом II та конфедерацією трьох королівств: України, Литви, а опісля Польщі. Мова тут про аристократію польської шляхти та їхні імперіалістичні зазіхання, що порушили унію і спричинили масові збройні повстання.

Четвертий розділ розповідає про Січ і Козацьку Державу. А далі йде — тайна умова Польщі з Московією, що довела до поділу України на дві частини, що взаємно поборювали себе та спричинили упадок нашої державності. Український народ від національного загину врятували духові вельетні Котляревський, Шевченко, Лесь Українка, Іван Франко та інші.

П'ятий розділ присвячений відродженню української державності в 1917-18 роках. Нав'язанням до світлих традицій і запорукою правопорядку було проголошення конвенції українських делегатів у Києві 29-го квітня 1918 року монархії, а її суверенним володарем гетьмана Павла Скоропадського. Деструктивна

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Леонід Бенцель — баталіст і графік

Леонід Бенцель людина це розмірно молода, 40-их років, живе постійно в Сієті, столиці нападів на північний захід положеного степу Вашингтон, тому на Сході Америки дотепер невідомо. З короткої біографічної довідки, доданої до його каталогу на теперішній індивідуальній виставці в галерії Об'єднання мистців українців Америки в Нью Йорку, довідуюся, що він має високу освіту однакову в лінгвістиці й історії, як у мистецтві. Близький подороби не подано, але його виставка потверджує сказане у тій довідці: однаково його сентимент до козацького періоду в історії України, як і його фахове знання мистецької творчості.

Коли тільки входить до галерії ОМУА — зразу таки кидається в очі, що маєте діло не з аматором, а професіоналом, який має великі прикмети мистця: амбіцію підноситися на щораз вищі шаблі мистецтва і роботається. Леонід Бенцель це в першу чергу баталіст, закоханий у тематику козацьких і лицарських боїв. Він має відвагу малювати олією або кольоровим олівець фігуральні твори з десятками осіб і коней, маючи в історії українського мистецтва таких великих попередників, закоханих у цій самій тематикі, як Микола Івасюк, Борис Крикувич, Петро Андрусів. Бенцель — реаліст, але він стилізує обличчя своїх героїв, надаючи їм особливою гострого вигляду, різного від фотографічної вірності. Його знання рисунку особливо видне у такому образі, як „Червоний шейх” — де переданий рисунком рух, що його сучасним незрівняним майстром є Едвард Козак. „Похід Святослава на болгар” дивує розмахом і водночас докладністю та роботається творця, який завдав собі чимало труднощів у викінченні деталей такої маси людей і звірат на розмірно невеликому розмірі полотна. „Козацький осаулу у степу” — це виїнятковий образ, єдина постать на білому тлі.

Але виставка нерівна. Жаль, що мистец не зазначив у каталозі років, у яких творив дані твори. Бо, ось,

наприклад, зазначений у каталозі зараз перший експонат „Козацький полковник з судженою” стоїть мистецькою вартістю куди нижче портрету „Святої Ольги-Олени”: коли у тому портреті обличчя живе, гарне, людське, тепле, і ввесь образ надзвичайно естетичний, то „Полковник з судженою” — (не во гнів мистцеві) дерев'яні, наче із музею воскових фігур. Треба здохнути, що походить з перших спроб мистця користуватися фігуральною тематикою.

На виставці-всіх 47 експонатів. Велика більшість походить із приватних колекцій із зазначенням, що вони „не на продаж”. Техніка: олій, кольоровий олівець, є літографії, є й репродукції. Як графік мистець представив себе майже виключно у портретах. Але, здається, вуголь не є найкращим засобом у руці мистця. Українська графіка в минулому і сучасному має таких велетнів, що трудно суперечити з ними. Нарбут, Ковжун, Сокохей, — сучасні Гніздовський, Божеманський, Мирон Левницький — кожний з них інший, кожний з них створив уже неначе власну школу графіки. У портретах вуголь Бенцеля видно його хист скоплювати подібність даної постаті, видно теж знову знання рисунку і його вірність реалізму. В оліях і кольоровому олівець він оригінальніший і подас надію, що не зупиниться на теперішньому поземі, а буде далі експериментувати і будучи надзвичайно роботящим, дасть ще не один насправді мистецький твір. Добре сталося, що прилетів з такої далекі місцевості — Сієтл віддалений від Нью Йорку на 2,960 миль — щоб дати себе тут пізнати. І добре зробило ОМУА, що дало йому свою фірму і галерію, бо це одна з найцікавіших виставок, яка відбулася у цьому мистецькому прибіжжі в Нью Йорку. Це надзвичайно мила несподіванка, що після смерті Бориса Крикувича і Петра Андрусєва їхня тематика баталістики, козацтва, лицарства, знайшла звелчаника в особі Леоніда Бенцеля.

Іван Кедрин

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДЕ НАША МОЛОДЬ?

Ще досі перед очима ніби сон чи казка — чудовий Вечір Танцювальних Поколінь у виконанні української молоді (Пласт, СУМ-А та ОДУМ) Чикаго, яка загостила до Нью Йорку, щоб вшанувати балерину Рому Прийму Богачевську за її великий вклад у плекання любови до українського танку серед нашої молоді.

Чується голос молододі заповідки програми Христодару: „Чи бачили ви кресу українських Карпат?” — і помалу ваша увага дійсно переноситься туди у рід-

ні Карпати. Танцюють делікатні метелики, чудові грибочки, мряка, прозорі краплинки роси, лисички та зграбніші пильні коники. За ними виходять постаті фантастичного світу, як лісовики, мавки, чужистри, відьми та інші. Всі танці дбайливо випрацьовані, а стрій захоплювали помисловістю, кольорами і принаменням до стилізованого українського одягу. Хореографія Роми Прийми-Богачевської та молодих хорео-

(Продовження на стор. 3)

Микола Лівіцький

ДЦ УНР В ЕКЗИЛІ МІЖ 1920 І 1940 РОКАМИ

III.

Рада Республіки, Другий Зимовий Похід і ліквідація Тарнова

Перші місяці перебування на чужині були зужиті для налагодження діяльності в нових умовах еміграційного життя. Міністерства уряду влаштовувалися для ведення такої-сякої праці, дивізії й інші частини війська пристосовувалися до перебування в таборах інтернованих, відновлялися зв'язки з дипломатичними Представництвами Уряду, які в тому часі існували і діяли майже у всіх європейських державах.

Роки 1921, 1922 і першу половину 1923-го можна назвати Тарнівським періодом Державного Центру УНРРеспубліки (уже в екзилі). На той період припала болюча справа підписання Польщею т. зв. Ризького Договору з більшовіками, що потягло за собою відтягнення визнання Польщею Уряду УНР, а значить і втрату цим урядом спеціального статусу на території Польщі і заміни українського посольства у Варшаві на центральний комітет української еміграції в Польщі.

У засяг цієї праці не входить оцінка Ризького Договору і відповідні до цього коментарі. Українці до цього часу вважають, що Польща зрадила свого українського союзника. Для

об'єктивності належить ствердити, що на жадання уряду УНР польський уряд запропонував більшовицькій делегації допустити до мирних переговорів у Ризі також делегатів уряду УНР, зазначаючи, що головою такої делегації має бути тодішній прем'єр-міністр УНР Андрій Лівіцький. Ясно, що більшовицька відповідь була негативною, при чому в цій відповіді був такий характеристичний уступ. Він говорив про те, що якщо йдеться особисто про „бандита” Андрія Лівіцького, то він може звернутися до уряду советської України з проханням про амністію... Після заключення Ризького Договору тодішній посол УНРРеспубліки в Латвії і Естонії полк. В. Кедровський подав в імені і на доручення свого уряду протестаційну ноту до уряду Польщі, зазначаючи при тому, що підписання Ризького Договору касує автоматично Варшавський Договір з усіма його клявулями поміж урядом Польщі і урядом УНРРеспубліки.

У Тарнові розпочалася поточна праця урядових установ УНРРеспубліки. Відбувалися засідання Ради Міністрів, приїздили зі звітами дипломатичні представники УНР з різних держав, окремі міністерства випрацювали різні розпорядження і заходи, що, очевидно, могли бути виконані тільки при умові повороту в Україну. Вся ця праця відбувалася під зверхнім наглядом і керівництвом Голови Директорії УНР Симона Петлюри, який також перебував у Тарнові і мешкав у згаданому вище готелі Брістоль.

Одним з перших завдань уряду УНР після відходу в екзилі було скликання представницького органу, що і сталося в досить швидкому часі

і такий орган почав діяти під назвою Ради Республіки.

Як відомо, останній легітимний парламент України, Трудовий Конгрес, передав усю повноту верховної і законодавчої влади Директорії Української Народної Республіки. Але ще на українській території в роках 1919 і 1920, роблено заходи, щоб покласти до життя представницький орган з правами законодавчими і контрольними. Очевидно, такий орган мав бути лише дорадчим при Директорії УНР і всі його ухвали підлягали б затвердженню Директорії. Це само стосувалося, розуміється, і Ради Республіки, хоч Директорія вже не існувала, як кількочленна колективна установа, і стала одноособовою інституцією в особі голови Директорії, яким був Головний Отаман Симон Петлюра.

Проте, здійснення плану створення представницького органу на українській території не було можливим: цьому бо перешкождала постійна рухливість фронту, коли українська Армія, то наступала, то відступала, а на деякий час мусіла навіть піти в запілля ворога, в т. зв. Перший Зимовий Похід. Однак, на чужині, в Тарнові покликаних до життя Ради Республіки стало зовсім реальним і доцільним. Уроцисте відкриття сесії Ради Республіки відбулося у перших місяцях року 1921, в партерових залах готелю Брістоль. Цього відкриття доконав Голова Директорії Симон Петлюра, а звіт про діяльність уряду склав тодішній прем'єр-міністр Андрій Лівіцький.

Рада Республіки складалася з представництва різних українських політичних партій і деяких громадських організацій. Це були такі

партії: Українська Соціалістично-Робітничо-Демократична Партія, Радикально-Демократична Партія (тоді ще мала назву Партії Українських Соціалістів-Федералістів), Українська Партія Селянських Соціалістів, Українська Народна-Республіканська Партія та Союз Укр. Хліборобів-Демократів (помірковані гетьманці). Українська Партія Соціалістів-Революціонерів, що ще за часу перебування на рідній території була в опозиції, не послала своїх делегатів до Ради Республіки. Громадські організації, що вислали своїх делегатів, були такі: Об'єднання Українських Кооператорів, Союз Працівників Самоврядування (т. зв. Земств) і Союз Українських Залізничників і Поштовиків. При цьому не треба забувати, що всі ці організації вишійли недавно з України, а тому скоронили свою внутрішню організованість.

Головою Ради Республіки був обраний представник Радикал-Демократів, визначний учений в галузі металургії і колишній заступник прем'єра і міністер Народного Господарства в уряді Остапенка (від квітня 1919 року) Іван Федченко-Чопівський. Створивши різні комісії по відповідних фахах, Рада Республіки негайно приступила до дуже інтенсивної праці. З уваги на загальне переконавання, що тоді існувало серед тодішніх українських політичних течій, про скорий поворот на батьківщину, Рада Республіки, крім приймання і схвалювання звітів уряду, зайнялася опрацюванням різних законів, розпоряджень і заходів, що їх треба буде, впровадити в життя у звільненій від московсько-советської окупації Україні. Праця йшла повною парною.

(Продовження буде)

Де наша...
(Продовження зі стор. 2)

графів нового танцювального покоління — Роксани Дикої-Пилипчук, Марти Гордиловської-Козицької, Юри Цепинського та Іваса Пилипчука. В програмі брали участь ансамблі „Громова“, „Блисканиця“ та „Сонечко“. Їхнім опікуном є великий любитель української музики о. митрат Маріан Бутринський. Музичний керівник і диригент оркестру є Надія Савина.

Не хочеться вірити, що від найменших вісімлітніх аж до найстарших зібрався так багато ентузіастів українського танку, які не жалували ні зусиль ні праці, а скільки коштів, щоб прийти до нас.

А як ньюйоркська метрополія їх привітала? Чи ми стали лицем до молоді і показали їм, що цінимо їхню працю і підтримуємо їх морально і матеріально. На жаль, соромно було дивитися на багато порожніх місць на залі, які легко могла наша ньюйоркська громада заповнити. Не нарікаймо, що наша молодь не цікавиться українською культурою, денационалізується, відходить від наших організацій. А як ми офіційно працюємо з молодими ентузіастами українського танку?

На жаль, ми належно їх не оцінили, бо повернулися вони назад до Чикаго з великим дефіцитом та пригнобленим байдужістю нашої громади.

Так само сумно є і в ін-

Ширім...
(Продовження зі стор. 2)

Пі сторіччя до Христа та картою етнографічних границь України.

Слід справити деякі помилки, а саме: князя Ігоря вбили деревляни, а не печеніги, на Каліці були розгромлені не монголи, а князь війська, змагання УПА у менших з'єднаннях тривали ще і після 1949 року.

Це нове видання Осипа Білосуса — цікаво й живо написане — проглядає своїм змістом та великим інформаційним. По справленні кількох історичних помилок воно надається до масового поширення серед нашої молоді та не-українців. Цим виданням зокрема повинні зацікавитися українські школи та організації молоді.

Сьомий розділ познайомлює читачів із історією роду Скоропадських й проголошенням гетьманату в 1918 році. Видання кінчається важливими датами з минулого України від

ЛІТНІЙ СЕМІНАР УВАН
15-19 СЕРПНЯ 1983
„КАРПАТІЯ“
Lexington, N. Y. 12452
Проф. ІВАН ФІЗЕР, Університет Ратгерс
„ОЛЕКСАНДЕР ПОТЕБНЯ“
Мгр БОГДАН НАГАЙЛО, Лондон, Англія:
„ЛЮДСЬКІ ПРАВА В СРСР“.

Зголошення:
Dr. O. Tretiak
2227 Green Street • Philadelphia, Pa. 19130
ЧИСЛО МІСЦЬ ОБМЕЖЕНЕ

ПАНОРАМА МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ '83
7-10-го липня, на СОЮЗІВЦІ
Спонзорє Український Народний Союз
Ця чотироденна програма включатиме:

- Дискусійні панелі
- Мистецькі виставки
- Фестиваль українських фільмів
- Концерти
- Комедія на одну дію
- Забави

Учасники зможуть скористатися із спеціальних цін на Союзівці: харч і нічліг — \$20.00 денно, лише харч — \$12.00 денно. Проситися якнайскоріше робити резервації через управу Союзівців: (914) 626-5641.

Проситися зголосити свою участь до:
Марти Кордуби — (201) 451-2200.

Український Народний Союз
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Ім'я і прізвище _____
Адреса _____
Місто _____
Стейт _____ (Зип код) _____
Телефон _____

_____ прошу вислати мені дальші інформації про ПАНОРАМУ МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ '83

ДОРОГІ ГРОМАДЯНИ! ПРИЧИНІТЬСЯ ДО РОСТУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

Делегатський з'їзд ОБВУА

У суботу, 21-го травня ц.р., відбувся 15-ий Делегатський з'їзд ОБВУА в Українському Спортовому Клубі в Нью Йорку.

З'їзд відкрив голова Головної Управи Об'єднання Буковини Українців в Америці побортом полковник Іоанн Вишневецький, привітав присутніх делегатів і гостей та попросив вшанувати пам'ять жертв Голоду та померлих в минулий каденції членів ОБВУА. Потім він подав порядок наради який був прийнятий одностайно. Перейдено до наступної точки порядку наради — вибір делегатського з'їзду. На президентських зборах обрано Івана Данківського, а секретарем — Миколу Турецького. Протокол, що його прочитав М. Турецький, був узгоджений делегатами й затверджений з'їздом.

Прийнято до вибору комісії: Номінаційної, Резолюційної і Статутної, що були вже раніше намічені, а делегатський з'їзд тільки затвердив їх. До Номінаційної ввійшли Фостяк, М. Головей і М. Турецький. До Резолюційної — Валентин Сіманів і Іван Данківський. До Статутної комісії — Степан Ріпський, ред. Іван Кедрин-Рудницький і Осип Труш.

Після вибору комісій М. Турецький висловив доповідь „Члени ОБВУА — учасники визвольної боротьби українського народу в першій половині ХХ століття і їх значення в громадському культурному, політичному житті української еміграції“. В 30-хвилинній доповіді доповідач старався охопити діяльність і активність колишніх українських воєнків у кожній ділянці життя українського народу на західноукраїнських землях, а згодом на поселеннях. Присутні нагородили доповідача рясними оплесками. На внесок д-ра Петра Федорова з Філадельфії ухвалено, щоб ця доповідь була поміщена в українській пресі й „Вістях Комбатанта“. Предсідник зборів Іван Данківський подякував М. Турецькому за висловлення доповіді.

Потім почалися звітування. Першим звітував голова Головної Управи ОБВУА полк. І. Вишневецький. Він дав вичерпний звіт з діяльності дворічної каденції Головної Управи, у якому сильно підкреслив, що треба підсилити ОБВУА новими членами, щоб забезпечити цій нашої найстаршої комбатантської організації в Америці існування на довгі роки. Вся праця Головної Управи в наступній каденції повинна йти в напрямку приросту і збільшення членів ОБВУА.

Предсідник з'їзду подякував полк. І. Вишневецькому за вичерпний звіт. Наступним звітодавцем був скарбник Михайло Головей, який дав докладний касовий звіт, приходить й розходи та загальний стан каси до 20-го травня. Потім звітував секретар сотник Осип Труш, який подав, що відбулось всім засіданням Головної Управи і в даному чотирьох об'єднанні, що були розіслані до відділів ОБВУА. Він звітував також за Статутною комісією, яка внесла три поправки до статуту ОБВУА, а саме: про організування відділів ОБВУА, тобто, що в одній місцевості може існувати не тільки один відділ, може бути більше відділів, якщо є члени. Друга поправка — знесення Головної Ради, до якої на лежали тільки генерали. Тому що ми генерали більше не маємо, то й Генеральської Ради неспібно. Третя поправка до статуту відноситься до каденції Головної Управи ОБВУА: до цього часу була два роки, а тепер змінено на три роки.

Предсідник з'їзду попросив представника американських ветеранів мгра Атанаса Кобриня, який сказав дуже гарний привіт і висловив думку, що між українськими ветеранами й українсько-американськими повинна бути співпраця і об'єднання, бо з кожним роком кількість їх зменшується. На закінчення привіт він побажав новонабраній Управі якнайкращих успіхів. Секретар ОБВУА сот. О. Труш прочитав привіт від Об'єднання Кошівських Воєнків УПА Америки й Канади за підписами голови Володимира Сорочака й секретаря Олександра Білевича.

Далі продовжувались звітування. Голова Суспільної Опіки Іван Данківський звітував про харитативну діяльність цієї шляхетної установи, якою є Суспільна Опіка, що заслуговує на призначення і подяку нашого громадянства. Звітодавець подав також докладний фінансовий звіт, приходить й розходи та загальну суму фінансів, якими розпоряджає Суспільна Опіка.

До звіту покликано Контрольну комісію, за яку звітував голова її інж. Юрій Тарамарський. Він подав звіт з проведеної контролю й заявив, що скарбник Михайло Головей провадив все дуже добре, всі приходи й розходи годяться за прилогами й касовою книгою. Тому, що на терені ОБВУА не було жодної справи, яку міг би розглядати Товариський Суд, члени цього суду не мали про що звітувати.

Потім почалася жвава і речева дискусія над звітами членів Управи, в тому й Суспільної Опіки й Контрольної комісії, головно про розвиток ОБВУА, тобто про збільшення членів, як головного фундаменту для існування і успішного розвитку цієї організації. Всі дискусії висловлювали своє задоволення з діяльності Головної Управи ОБВУА, яка вкладає багато праці в цю організацію.

Предсідник І. Данківський попросив Контрольну комісію про ухвалення абсолютної уступної Управи, який всі делегати підтримали рясними оплесками, висловивши цим свою подяку уступній Управі.

Відтак за Номінаційну комісію звітував Микола Турецький. Він прочитав листи кандидатів до Головної Управи ОБВУА: на голову полк. Іоанна Вишневецького, на першого заступника поручника Івана Данківського, другого заступника Миколу Турецького й третього заступника Олександра Білевича; на секретаря сот. Осипа Труша, скарбника д-ра Михайла Головея, організаційного референта Івана Дмитрика, пресового референта ред. Івана Кедрина-Рудницького, й трьох вільних членів Управи: Валентина Сіманіва, Володимира Шпирку й Романа Крукпу; до Контрольної комісії: інж. Юрій Тарамарський — голова, Нефросина Дітель й Володимир Ганчук — члени. Товариський Суд: д-р Степан Ріпський, голова; д-р Петро Федорів і сот. Петро Войновський — члени.

Голову ОБВУА полк. Вишневецького обрано через аклямацію, а всіх інших членів Головної Управи, Контрольної комісії і Товариського Суду вибрано звичайним голосуванням одностайно.

Перебранний голова перерахував провадження зборів, подякував за довіря до нього та заявив, що він вимагає

Соборна Панахида жертвам голоду 1932-33 років відбулася у Лос Анджелесі

Стоять (зліва): М. Чумак, М. Новак, М. Скрипник, Г. Старовіт

Під час соборної Панахиди стоять (зліва) О. Чупіль, о. П. Лесків, о. Г. Подгурський, о. С. Галик, о. Т. Буженко та диакон Я. Тростянецький

Довголітнє старання приховування та замовчування одного з найбільш жорстоких злочинів в історії людства, яким є пліновне винищення сталінським режимом біля восьми мільйонів українських хліборобів штучно створеною голодовою смертю в 1932-1933 років, після п'ятдесяти років програмімо-могутнім голосом правди в день 15-го травня цього року в країнах вільного світу. Пролунала правда і в нас. Пресові органи Лос Анджелеса, як також і телебачення та радіо проголосили повідомлення про „приховування голокост України“.

Сталося це в день погідний нещільний, коли українська громада великого Лос Анджелеса й околиць, солідаризуючись з іншими громадами в країнах вільного світу, соборним походом в 1-й год, о год. 1:30 прибула очолювана духовенством усіх наших віроповідувань на масштатичну площу біля „Гол олівері“ на зеленій горі званою на цілий світ цвинтаря Форест Лавн у Голлівуді.

Об'єднані духовенство, хори, молодь і громадянство переважно в українських вишиванках прибули як одна родина, щоб вшанувати невинні жертви голодової голокості України. На величезних розмірів стіні „Hall of Liberty“ з чудовою мозаїкою історії ЗСА перед грандіозною статуєю Джефферсона, під якою був поставлений символічний беззастовний хрест парохів українських церков: православних, Володимира протоієрей о. Григорій Подгурський; католицької імені Різдва Пресвятої Богородиці о. прелат Петро Лесків, парох православної церкви св. Апостола Андрія Первозваного о. митрат Степан Галик-Голутяк, який провадив соборну Панахиду; о. протопосвітер Теофіл Бузенко, диакон католицької церкви Осип Чупіль та Я. Тростянецький. Об'єд-

З УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИХ КУЛЬТУРНО-НАУКОВИХ ЗВ'ЯЗКІВ

Монтреаль. — 3-го і 4-го травня ц.р. польський науковий Інститут при МекГілу-кому університеті, що його заснував у 1943 році проф. Ц. Галецький, відзначав своє 40-річчя, в якому, крім поляків, взяли участь французи (між іншим, міністер Жу. Голден), англійці (м. ін. ректор МекГілу д-р Д.Л. Джонстон); українці (д-р Р.Олійник) та інші.

На святковій сесії у приміщенні університету виступив з привітом від Української Могильної Академії — УМАН проф. Я. Рудницький, який передав президенту Інституту д-рові В.Лаврукові окремий лист-привіт від „найстаршої української наукової установи, що минулого року святкувала своє 350-річчя“.

Крім виставки матеріалів з архіву Інституту в бібліотечі МекЛенкон, в святку-

ваннях взяв участь проф. Чеслав Мілош із Берклі, Каліфорнія, який читав свої поетичні твори польською, французькою та англійською мовами. Як нобелівський лауреат із 1980 року він подав при цьому цікаві подорожні про свою поетичну творчість.

Наступного дня місцевий франкомовний Монтреальський університет влаштував окрему зустріч із поетом, у якій взяв участь проф. Я. Рудницький, передаючи йому деякі українські переклади його поезій та свою працю про Івана Франка як кандидата на Нобелівську нагороду в 1916 році. На окрему увагу заслуговує передача статті Лева Якевича в „Свободі“ за 7-ме квітня ц.р. разом із його перекладом „Втечі“, яку проф. Рудницький вручив поетові.

Н. Н.

Український Народний Дім у Нью Йорку

У суботу, 30 квітня ц.р., о 2-ій год. по полудні розпочалися Річні збори шеровців-удловців, членів Українського Народного Дому в Нью Йорку. На порядку денному були звіти членів дирекції з діяльності за минулий рік.

Із звіту голови Ради Дирекції інж. Е. Стахова можна констатувати, що Дирекція головну увагу приділяла ремонтам і направам, бо за останні 10 років у 1982 році на ту ж Дирекцію вжила понад 17,000 доларів, а на день зборів — біля 25,000 доларів.

Дирекція дбала за збільшення і зміцнення фінансової бази Українського Народного Дому, бо фінансово сальдо на день зборів є прибутковим. По звітах членів Дирекції відбулися ділові дискусії, після яких на пропозицію голови Контрольної комісії інж. Івана Когута Дирекції було ухвалено

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ в Америці

ділитися болючою вісткою з Членством фундації, Студентами і Професорами УВУ та Українському Громадою, що дня 2-го червня 1983 р. відійшов у Вічність

бл. п.

Д-р ПЕТРО БОГДАНСЬКИЙ
співосновник і довголітній член виконавчої фундації УВУ, д-р УВУ, економіст, іменитий український науковець, заслужений суспільно-громадський діяч і в'язень німецьких концлагерів.

Опечалений Дружини, і Родини Покійного складаємо висловлюємо глибокого співчуття.

У Світлу Пам'ять Покійного Управа Фундації УВУ призначила в його ім. одну стипендію на літній семестер, 1983 р. на студії економіки України при Українському Вільному Університеті в Мюнхені.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УВУ

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ ЗСА І КАНАДИ ДЕЛЕГАТУРА СХІД

повідомляє, що

ХІІ-ті УКРАЇНСЬКІ СПОРТОВІ ІГРИЩА МОЛОДИ (УСІМ)

відбудуться

в дні 25-26 ЧЕРВНЯ 1983 року

в оселі СУМ-А в ЕПЕНВІЛЛ, Н. Й.

В програмі ігрищ відбудуться:

- а/ легко атлетичні змагання
- б/ турнір копаного м'яча в 3-ох вікових групах юнаків
- в/ турнір відбійники в групах: юначок, юнаків (в суботу, 25-го червня ц.р. першкства УСЦАК-Схід жіночих і чоловічих дружин).
- г/ плавацькі змагання.

Учасниками ігрищ можуть бути усі Українські Спортові Осередки, що є повноправними членами УСЦАК. Зголошення на ігрища разом з оплатою, приймається до дня 20-го червня ц.р. Вислати на слідуючу адресу:

Mr. O. NARORA
32 KENSINGTON Ter.
MAPLEWOOD, N. J. 07040

Увага! Увага!

ІЗ НОВИХ ВИДАНЬ МОЖНА ВЖЕ ЗАМОВЛЯТИ В КНИГАРНІ ПРИ СВОБОДІ

ДЕРЕВ'ЯНА РІЗЬБА В УКРАЇНІ
WOOD CARVINGS IN UKRAINE
автора К. Шонк-Русича

Альбом у твердій обкладинці. 184 сторінки. Ціна \$32.00 з пересилкою.

Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язані 6% стейтвого податку.

ЗАМОВЛЯТИ:

СВОБОДА BOOK STORE
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

В УІА влаштовують третю програму для сеньйорів

Нью Йорк, Н. Й. — У суботу, 11-го червня ц.р., від 11-ої год. вранці до 3-ої по полудні, тут в Українському Інституті Америки відбувається третя і остання частина запропонованої в цьому сезоні серії програм для сеньйорів. У програмі, якою проведуть Лідія Савойка, голова Комітету суспільної служби УІА, виступатимуть панелісти д-р Роман Осінчук, д-р Микола Шпитко і ред. Іван Кедрина. У мистецькій частині виступлять мистець Степан

Крижанівський і вокальний ансамбль „Промінь” під керівництвом Богдана Волянського.

Автобуси для транспортування до УІА відбудуть відкрити св. Юра точно о год. 10:30 вранці. У зв'язку з тим, що є велика кількість бажаючих взяти участь у програмі для сеньйорів, слід чимкорше зголошувати свою участь у Ользі Соневичко, телефонуючи між 11-ою і 3-ою годинами на число (212) 777-1336.

В Нью Йорку...

(Продовження зі стор. 1)

рополит Андрій. Обидва англійською мовою наголошували на несприятливій ситуації, якій і багато інших злочинців московської імперії повинні стати перед міжнародним судом. Митрополит Андрій заявив, що ніхто інший, а ми, вільні українці, повинні заговорити повним і могутнім голосом, бо на рід в Україні цього не має можливості зробити.

Американський український гінний відіграв оркестр „Трембіта” з Осередку СУМ в Монтреалі піддиргентурою Юрія Куницького, а формальну політичну частину маніфестації започаткував коротким словом голова комітету д-р М. Чирівський. Роксолія Стойко-Лозинська відчитала телеграму від президента Рональда Регана, а Роксолія Букшова-Поттер, яка вела цілість програми, представила президента УНР в екзилі Миколу Лівницького і представника губернатора ньюйоркського штату Маріо Квонго, який відчитав прокламацію, підписану губернатором напередодні маніфестації. З короткими доповідями виступили ще конгресмен Вілліам Грін і Святослав Караванський, довголітній політичний в'язень совєтських в'язниць і концтаборів. Його промову по-англійськи перекладав мгр Борис Потаненко. Духова оркестра відіграла жалобну пісню „Видиш, брате мій...” і після цього почав формуватись похід, що йшов в напрямі совєтської місії до ОН при 67 вулиці і Лексингтон авеню.

Похід робив велике враження на перехожих американців. В переді походу жінки в національних одягах і в жалобних накидах несли

великий хрест з терновим вінком і чорними шарфами; за хрестом ішла жінка, зодягнена в національний стрій з чорною накидкою — символ України в жалобі, за нею сумівці несли на плечах символічну труну, а прапоросі — десятки прапорів, за прапорами йшли Владимири, священство, представники організації, оркестра, уніформована молодь і народ з транспарантами.

Після відігравання американського гімну з коротким, але добре продуманим і рівночасно емоційним словом виступив сенатор Алфонс Д'Амато, республіканець з Нью Йорку, якого представив присутній інж. М. Шпонтак, голова КОУ-АО. Сен. Д'Амато закликав не забувати мільйонів замучених голодом українців тим комуно-московським режимом, який ще й досі ховається за димовою і милітарною заслоною. Довшу промову українською мовою виступив проф. Симон Вожаківський. З короткими промовами виступили ще: представник афганістанської спільноти в ЗСА, активний член Афганського визвольного фронту Габі Маєр, д-р Аскольд Лозинський, старший пластун Іван Чирівський, Пітер Войтіна, литовець, голова ПА БНА та представники інших поневолених Москвою народів.

Маніфестація закінчилася о год. 6:45 відпіванням українського національного гімну. Серед присутніх біля 3,000 осіб було дуже поважне число української інтелігенції, представників різних організацій і велике число молоді. Місцева телевізія передавала уривки з Маніфестації у вечірніх годинах.

Д-р П.Пундій — гордість Лікарського Товариства

Серед українських лікарів, так само як і серед інших членів нашої громадськості, є мало таких, про діяльність яких треба писати і говорити не тільки тоді коли над ними відправляють панакхиди, але головним чином тоді, коли вони є серед нас, коли вони ще працюють для себе і для загальної справи. До таких, безумовно, треба зарахувати нашого колегу з Чикаго д-ра Павла Пундія. Це людина, яка, ступивши на американську землю, розпочала свою „кар'єру” з миття посуду в ресторанах, але яка завдяки своїй невиспіваній праці стала не тільки одним із краших українсько-американських лікарів, але також спромоглася виховати і вивчити всіх своїх чотирьох дітей на лікарів. Вже лише цей один факт повинен заслуговувати на нашу увагу. Як міг він того досягти?

Народившись 14-го квітня 1922 року в Косові, повіт Чортків, в середньозаможній селянській родині, молодий Павло Пундій, подобно до свого енергійного та працьовитого батька, так само не дармавав і не втрачав жадної можливості, щоб здобути в житті те, що він вирішив здобути.

Закінчивши з добрим успіхом 6-річну початкову школу, влітку 1935 року після вступного іспиту він поступав до гімназії „Рідна Школа” ім. М.Шашкевича в Чорткові. Разом з ним почали навчання Дмитро Штогрин, тепер професор університету в Шампейні — Урбан, та Степан Воронх, тепер лікар-дентист у Нью Йорку. 1938 року за порадою священника Вовчука батько „переніс” його до крашої в той час української гімназії в Станіславові (тепер Івано-Франківське), де разом з ним вчився Сясько Свишук, тепер редактор „Нашої Зорі” в Чикаго. Мешкав він тоді в гуртожитку, що був під матеріальною опікою славного єпископа Хомишина. Настоятелем семінарії був о. Микитюк, якого пізніше більшовики, як упівця, спіяли й розстріляли.

Патрістичне оточення, дисципліна, добре виховання в станіславській гімназії — все це мало дуже позитивне значіння для молодого юнака. Зокрема в гуртожитку кожного тижня студенти мали змогу послухати солідні лекції з історії України, що їх польська окупаційна влада забороняла в українській державній гімназії. „Тут пройшли мої найкращі гімназійні роки, — згадує д-р Пундій. — Тут заприятелював я з Сясько Свишком та Грицем Легким, який був дуже здібним учнем, але який потім загинув в УПА...”

„З приходом більшовиків у 1939 році, все змінилось, — згадує далі П.Пундій. — Священник, який нами опікувався, і монахинь, які нам смачно варили і пекли, вигнали. Залишилися лише „світські” кухарки, хоч директором вже перейменовано гімназії на середню школу було призначено сина Івана Франка — проф. Тараса Франка, який почав

наш вчителі... російську мову. А в 1940 році нас звідтам зовсім вигнали, примістивши в кількох залах біля будинку десятирічки. Тоді, хоч і не було війни, але ми вже напівголодували...”

„Але був також „світлий” момент у зв'язку з приходом більшовиків, — каже далі Павло. — Нас тоді в школі, нарешті злучили разом з дівчатами, що, звичайно, не могло не довести до навіянуван „симпатій” та „романсів” (чи також до погіршення навчання?).”

З настанням німецької окупації 1941 року Павло знову повернувся до чортківської гімназії, де в 1942 році успішно здав матуру. Потім записався на медичні студії у Львові, де для нього почалася цілком нова і так само не в меншій мірі світла сторінка в його житті. На весні 1944 року він ще встиг успішно здати останні іспити та щасливо втекти перед навалюю московських окупантів і дістатися до міського шпиталю в Турції, де директором був д-р Богдан Грабовський (тепер проживає в Нью Йорку), який радо прийняв його не тільки на працю, але й примістив на мешкання в шпиталі.

Потім починається відоме всім нам скитальщина по чужих краях та землях. Залишивши рідний край, Павло Пундій разом із своєю дружиною Дарцею (донечкою о. Василя Склепковича, пароха с. Замочок біля Жовки; був вивезений більшовиками і так десь загинув в Караганді) спочатку подався до Чехо-Словаччини, а потім до Німеччини, де працював у різних німецьких лазаретах. Нарешті, дістався на п'ятий семестр медицини у Ерлангені, де медицину з причини втечі перед московським наступом не міг закінчити у рідному Львові. Тут він познайомився з багатьма українськими студентами, в тому числі з Петром Мошкою, який став його близьким приятелем і який тепер, будучи призначений радіологом в Чикаго, є також головою УЛТПА. І ось, не зважаючи на тяжкі умови скитальського життя, переоб'їзнення медичними студіями і т. д., наш студент ще якось спромагався два рази на тиждень поїхати „додому” до Рогенсбургу, де мешкала його родина, маючи вже двох дітей — сина Оська (Йосипа) та дочку Христю, по дорозі вступаючи на село аби в „бавера” дещо вимінити на масло та яйця для дітей. Як і завжди, у великій пригоді ставала йому його трудолюбна дружина Дарця, без якої йому було б майже неможливо давати раду. 1949 року здійснилося його мрія — з добрим успіхом у німецькій мові він здає медичні іспити і, таким чином, здобуває лікарський диплом. Нарешті, в травні наступного, тобто, 1950 року, скитальські часи для родини д-ра Пундія формально закінчуються — кораблем „Генерал Мюір” родина причало до Нью Йорку...

Але й тут, на „землі Вашингтона”, молодому лікарю, замість вживати хі-

рургічний скальпель для виконання операцій, ще деякий час час довелось вживати кухонний ніж для чищення картоплі та цибулі. Бо коли він пішов шукати працю бодай медичного лаборанта в університетському шпиталі Вилліамінік, Коннектикат, йому „дипломатично” сказали, що „наразі” не мають місця, хоч, натомість, його можуть прийняти на працю до кухні... „І так, я став у кухні горшки мити та виконувати інші куховарські обов'язки, — згадує д-р Пундій. — Мню їх, мню, і піт з лоба стіраю... Прийшла перерва, заходжу до відпочинкової кімнати і бачу перед собою мого колишнього професора Големб'ювського, який вчив мене латини в Станіславові. Тоді він був „піла” і пострахившем на цілу школу. Стало мені неприємно та жалко його, старенького. Видно, він завважив це, і тоді він каже: „ви, молодий, попрацюйте тут один-два тижні, а потім підете на крашу працю, а я тут залишуся до самої смерті”...

Так і сталося: через два тижні нашого кухаря з докторським дипломом прийняли на резиденту та „газифізицію” в шпиталі Вейн Шор, Лонг Айленд. Там вже працювали такі лікарі як Кузик, Яхторевич та Гордиловський (недавно помер від атаки серця). Потім — праця в шпиталі Юніті в Брукліні, нарешті, щаслива здача американського лікарського іспиту в Чикаго на весні 1953 року. Маючи в руках ліцензію на право лікарської практики, д-р Пундій згодом без особливих труднощів був прийнятий на працю залізничного лікаря при Пенсильванській залізниці в Чикаго, де він працює на цій посаді цілих 30 років. (Правда, як „парт-тайм”, працює також в Корбетській клініці в Чикаго).

Але успішна 30-річна лікарська праця є лише однією частиною особистих до-

сягнень д-ра Пундія. Другою не в меншій мірі важливою частиною його діяльності є праця на громадській ниві. Прибувши до Америки, він став активним і довголітнім членом Управи УЛТПА. Спочатку його було обрано скарбником товариства, потім — референтом студентів та медичного достроу, а від 1977 року — стає незмінним архіваром УЛТПА.

Як пише він у своїх спогадах, „історія медицини почала мене цікавити ще у Львові, коли я ходив на виклади проф. Зембського”. І хочоміні статтями „Медична філателія” — „Лікарський Вісник” ч. 91, „Д-р Януш Корчак” — „Нова Зоря”, „В першу річницю смерті д-ра Василя Картуха” („Свобода” 23-го вересня 1981 р.) та інші він за презентував себе як журналіста з „пилиним оком”, „Українське Життя” ч. 5 (1983), проте, мабуть, найголовнішою його заслугою перед українською лікарською громадською і українською спільнотою взагалі є те, що він, як редактор і видавець, вперше в історії української медицини серйозно й ефективно зайнявся справою збереження та документації діяльності українських лікарських товариств та організацій. Ось кілька прикладів з цієї ділянки його праці.

Ставши „архіваріусом” УЛТПА, д-р Пундій не тільки впорядковує медичний архів та бібліотеку товариства, але з-під його пера, як редактора, вже появились у світ такі праці як „25-ліття УЛТ і Медична Громада у Львові з 1935 р.” „Український Шпиталь Народний лічниці”, „Український Медичний Архів ч. 1”, присвячений пам'яті д-ра Савгена Озаркевича — визначного українського лікаря на переломі XIX і XX століть, редактора „Лікарського Збірника” при НТШ 1898-1901 років та редактора лікарського часопису „Здоров'я” (1912-1914 —

вийшло 30 чисел), та люксово виданий 100-сторінковий збірник біографічних статей і спомінів про незабутнього професора і доктора медицини Маріяна Панчишина з нагоди 100-ліття його народження.

Наступне видання — це „Український Медичний Архів ч. 2”, яке присвячене 60-й річниці Українського Тайного Університету у Львові з вступною статтю редактора Івана Кедрина та інформативними статтями ред. Василя Мудрого та проф. Миколи Чубатого.

Одночасно д-р Пундій підготував до друку солідний збірник п.н. „Лікарський Альманах”, працю над яким свого часу був розпочав сл. п. д-р Тома Липицький, якийна жаль з причини своєї передчасної смерті не міг закінчити.

Д-р П.Пундій є єдиним українським лікарем, який належить до Американської Асоціації Істориків Медицини.

Але є ще одна річ, яка робить д-ра Пундія та його дружину Дарцею своєрідним „юнікумом” не тільки серед української, але, правдоподібно, також і американської громади лікарів взагалі. Він, як ми вже згадали, є батьком не двох чи трьох, але аж чотирьох лікарів, а саме: д-р Йосип (Осько) Пундій, якому тепер 38 років, закінчивши медичні студії спочатку в американських університетах, а потім в Барселоні, Іспанія, працює тепер як інтерніст в „Логансквері” — групі лікарів в Чикаго. Він є не тільки добрим інтерністом, але не в меншій мірі також добрим шахістом, а філософія стала його „коханкою”. Молодша за Оська сестра Христя, закінчивши чотири роки Іліноїського університету, чотири роки медицини в Чикаго та три роки спеціалізації з офтальмології, працює тепер в групі фахівців від очних недуг в Арлінгтон Гайтс. Одружувившись 1977 року з українським інженером Андрієм Нечвідою (абсолютент МІТ), вони вже мають дві донечки. Третій лікар д-р Андрій Пундій, закінчивши медичні студії в Гвадалахарі, Мексико, тепер провадить приватну практику при Іліноїському масонському шпиталі.

І, нарешті, четверта дитина — Лариса, закінчивши чотири роки Іліноїського університету, тепер студіює оптометрію. А коли в недалекому майбутньому здобуде докторат з цієї ділянки, вона задумує відкрити кабінет для оптометричної практики на спільну з своєю сестрою Христю.

Варто при тому зазначити, що всі вони — діти д-ра Пундія — належали до Плату та позначували українським матуру.

Подиву гідна діяльність нашого лікаря не могла залишитися поза увагою громадянства. „З усіх творів, які вийшли за час перебування д-ра Пундія на становищі „архівара” та скарбника УЛТПА, — пише наш

Любов Колесня

ДЗЕРКАЛА

НОВЕЛ

Ціна: \$13.00 з пересилкою. Мешканці штату Нью Джерсі зобов'язані 6% стейтського податку. SVOBODA BOOK STORE 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

Егмонт Косак

ХЛОПСКИЙ РОЗУМ

Сторінка 229
Ціна \$12.50, пересилка 1.00 ам. дол.
Мешканці штату Нью Джерсі зобов'язані 6% стейтського податку. ЗАМОВЛЯТИ: SVOBODA BOOK STORE 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

відомий публіцист та громадський діяч Іван Кедрина, — видно подиву гідну відданість цього лікаря-громадянина архівно-медичній справі... Праця д-ра Павла Пундія варта найбільшого признання й заохочення” („Свобода” 11-го лютого 1983 р.).

Подібну оцінку його праці подав його колега — наш загальновідомий лікар та патріархальний діяч д-р Роман Осінчук: „Д-р Пундій, — пише він, — любить і цінить книжку й історію лікарського руху та української медицини, вивчає різні статті на цю тему, давні медичні книжки та журнали, упорядковує їх і розбудовує Архів-бібліотеку нашого товариства” („Лікарський Вісник”, ч. 101, 1981).

Ще з більшим захопленням про діяльність д-ра Пундія відгукуються співмешканці його міста Чикаго. У статті „Д-р Павло Пундій — гордість лікарського товариства в ЗСА”, редактор чикагської газети „Українське Життя” Ю. Степовий пише: „він (д-р П. Пундій — ЮМ) протягом близько тридцяти років уважно і пильно стежить за виходженням молодих українських лікарських кадрів, подаючи свої дописи про кожного молодого українського професіоналіста в багатьох українських пресових органах. Він пильно стежить і популяризує на сторінках преси молодих українських лікарів, заохочуючи нашу молодь до цього шляхетного фаху”. („Українське Життя” ч. 5, 1983).

Д-р Юліан Мовчан

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТІМЕ ІНЖ. В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ

Нью Йорк, Н. Й. — Із Літературно-Мистецького Клубу повідомляють, що в п'ятницю, 10-го червня ц.р., в годині 7-й вечора, тут у приміщенні цього Клубу, при 136 Друга авеню, доповідатиме інж. Юрій Базилевський, голова Головної Управи Т-ва Українських Інженерів Америки, на тему: „Ракети і модерна військова техніка”. На цьому вечорі буде теж висвітлений оригінальний фільм із єгипетсько-ізраїльської війни.

• FOR RENT •

BUNGALOW

Кергонксон, Н. Й., близько Союзівки, близько автобусового перестанку — до винайму на літній сезон. Телефонувати (914) 626-3188.

HELP WANTED

MODELS & TALENT NEEDED For Television — Fashion — Film Extra's, Commercials — Photography Call (212) 398-9845 Independent Casting Worldwide 1472 Broadway, Suite 902, N.Y.C. Interview This Mon. Fri. 12-5 p.m.

EARN UP TO \$100.00 per day taking snapshots in your area. Part time/full time. No experience necessary. Start immediately. Write to: UNITED PICTURES P.O. Box 6941 Los Angeles, CA 90022

• FUNERAL DIRECTORS •

Richard H. Burnadz UKRAЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК McNERNEY BURNADZ FUNERAL HOME 371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J. Phone: (201) 772-1880 R.H. Burnadz — J.J. McNERNEY Funeral Directors Chapels available throughout the Metropolitan Area.

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА Peter Jarema 129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. 10009 (212) 674-2568

Yearal Yearal

ІЗ НОВИХ ВИДАНЬ МОЖНА ВЖЕ ЗАМОВЛЯТИ В КНИГАРНІ ПРИ СВОБОДІ

РОЗДУМИ НА СХИЛКУ ЖИТТЯ спогади автора Левка Лукасевича

Книжка у твердій полотноній обгордці. 342 сторінки. Ціна \$22.00 з пересилкою. Мешканці штату Нью Джерсі зобов'язані 6% стейтського податку.

ЗАМОВЛЯТИ: SVOBODA BOOK STORE 30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Тел.: (201) 246-0549 (Office and residence) або (201) 469-6288

SOUTH BOUND BROOK MONUMENT CO. Власник Ю. БЕЗСОНІВ

- Авторизовані репрезентанти, виконавці гранітних робіт пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні
- Приймаємо замовлення й ставимо гранітні й мармурові пам'ятники, мавзолеї, статуї, різнові, в бронзі, огорожі й вивіски на всіх цвинтарях

Office and Residence: Bu. 445 A, Cedar Grove Rd., Somerset, N.J. 08873 (напроти „Українського Села”, у віддалі 3-ох хвилин від Церкви-Пам'ятника)

Mailing Address: 127 Main Street, So. Bound Brook, N.J. 08880 P.O. Box 316, So. Bound Brook, N.J. 08880